

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko P. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny oddalił powództwo.

Apelację od wskazanego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez ich zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, podczas gdy:

a) przepis art. 32 ww. ustawy dotyczy wyłącznie umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1, powód zaś dochodzi roszczeń z umów o usługi edukacyjne o których mowa w art. 99 ust. 4 uPsw;

b) przepis art. 32 ww. ustawy odwołuje się do ustawy, o której mowa w art. 1, tj. do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27.07.2005 roku, a nie ustawy poprzedniej z 1990 roku, natomiast pozwany umowę z cedentem zawarł w dniu 15.06.2004 roku., tj. jeszcze pod rządami ustawy z dnia 12.09.1990 roku o szkolnictwie wyższym;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego w zakresie, w jakim przepis ten przewiduje 10-letni ogólny termin przedawnienia roszczeń, podczas gdy roszczenia z umów o warunkach odpłatności za studia na uczelni niepublicznej ulegają przedawnieniu z upływem lat 10.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1264,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

3. wyznaczenie rozprawy w trybie art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. i jej przeprowadzenie także pod nieobecność powoda;

Powód wniósł także o rozpatrzenie możliwości skierowania do Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art.190 Konstytucji RP zapytanie prawne o zgodności

z Konstytucją RP przepisu art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw, a to na podstawie art. 193 Konstytucji RP.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz obciążenie powoda w całości kosztami postępowania.

W piśmie z dnia 4 lutego 2015 roku Miejski Rzecznik Praw Konsumentów nie podzielił zarzutów powoda w wywiezionej apelacji jakoby Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja powoda nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów

o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Na wstępie należy zauważyć, że stan faktyczny niniejszej sprawy był między stronami bezsporny, natomiast istota sporu zasadzała się na odmiennych poglądach prawnych co do terminu przedawnienia roszczeń uczelni wyższych wynikających ze świadczenia przez nie usług edukacyjnych na rzecz studentów. Strona powodowa twierdziła, że w odniesieniu do tego rodzaju roszczeń, mających swoje źródło w specyficznej umowie uregulowanej w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, należy stosować ogólny 10 - letni termin przedawnienia wynikający z art. 118 k.c.

Jednoznaczne rozstrzygnięcie opisanego sporu przyniosła nowelizacja ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym wprowadzona ustawą z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2014.1198).

W obowiązującym od dnia 1 października 2014 roku stanie prawnym roszczenia wynikające z zawartej między studentem, a uczelnią umowy określającej warunki odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, przedawniają się z upływem trzech lat (art. 160a ust. 1 i 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym). Zgodnie z normą intertemporalną zawartą w treści art. 32 przywołanej ustawy nowelizującej, do tego rodzaju umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Wobec tego 3-letni termin przedawnienia dotyczy zarówno roszczeń wynikających z umów zawartych po 1 października 2014 roku, jak i przed tym dniem.

Wskazać również należy, że o ile stan prawny obowiązujący do dnia 1 października 2014 roku pozostawiał pole do interpretacji przepisów w zakresie terminu przedawnienia, jaki należy stosować do tego rodzaju roszczeń, o tyle po wejściu w życie wskazanej ustawy nowelizującej termin ten nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Wypada przy tym zauważyć, że ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2014 roku zawiera szczegółową regulację dotyczącą umowy określającej warunki odpłatności za studia lub usługi edukacyjne – określa m.in. jej essentialia negotii, formę, a także termin przedawnienia wynikających z niej roszczeń. Tym samym de lege lata urzeczywistniły się zapatrywania strony powodowej odnośnie charakteru tej umowy, w oparciu o które wywiedziono rozpoznawaną apelację. Wprowadzając odrębną regulację umów zawieranych między uczelniami a studentami ustawodawca nie odwołał się jednakże do ogólnego terminu przedawnienia roszczeń uregulowanego w kodeksie cywilnym, lecz uregulował długość tego terminu w sposób autonomiczny. Przyjęcie takiego rozwiązania oznacza, że zarzuty skarżącego okazały się bezzasadne.

Z kolei przepis art. 118 k.c., z którego skarżący chce wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne, w zakresie przedawnienia ma zastosowanie tylko wtedy, gdy przepis szczególny nie określa terminu przedawnienia w odmienny sposób. Sytuacja taka nie występuje jednak w rozpoznawanej sprawie, co czyni zbędnym odnoszenie się do przedstawionej w apelacji argumentacji wspierającej zarzut naruszenia art. 118 k.c.

Powód wskazał także, że ustawodawca dopuszczając w art. 32 ustawy nowelizującej retroaktywne działanie art. 160 a ust. 7 ograniczył jego stosowanie tylko do umów dotyczących usług świadczonych przez uczelnie publiczne, co zdaniem skarżącego wynika wprost z treści art. 32 ww. ustawy, który dotyczy wyłącznie umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne o których mowa w art. 99 ust. 1, powód zaś dochodzi roszczeń z umów o usługi edukacyjne o których mowa w art. 99 ust. 4 uPsw, zatem art. 32 nie ma zastosowania do umów dotyczących usług świadczonych przez uczelnie niepubliczne.

Z powyższym stanowiskiem powoda nie sposób się zgodzić. Przepis art. 99 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, na który powołuje się powód nie kreuje usług edukacyjnych wykonywanych przez uczelnie niepubliczne. Wskazuje jedynie organ, który określa zasady pobierania opłat i ich wysokość, wprowadzając ograniczenia swobody

ustalania kosztów tych usług. Nie ulega wątpliwości, że uczelnie publiczne, jak i niepubliczne realizują tego samego rodzaju usługi edukacyjne, które wymienione zostały odpowiednio w art. 99 ust. 1 pkt. 1-6 i w art. 98 ust. 1 pkt. 5. Warto przy tym wskazać, że sam ustawodawca wskazuje, że ustawa ma zastosowanie do szkół wyższych obu rodzajów (art. 1 p.s.w.). Jednocześnie treść art. 160 a ustawy określa jedynie zakres przedmiotowy umowy, której stroną może być zarówno uczelnia publiczna, jak i niepubliczna.

W związku z tym, że zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną okazał się skuteczny, powództwo podlegało oddaleniu. Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o skierowanie do Trybunału Konstytucyjnego zapytanie prawne o zgodności z Konstytucją RP przepisu art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.